R E P U B L I K A H R V A T S K A
Općinski sud u Slavonskom Brodu
Trg pobjede 15, Slavonski Brod

Poslovni broj: P-362/2026-10

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu Pavi Garić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Damira Lucića, OIB: 77887711344, iz Slavonskog Broda, Đure Pilara 20, zastupan po punomoćnici Andrijani Bošnjak Milić, odvjetnici u Slavonskom Brodu, protiv tužene Privredne banke Zagreb d.d., OIB: 02535697732, iz Zagreba, Radnička cesta 50, zastupana po punomoćnici Petri Vatavuk Zubčić, odvjetnici u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne javne rasprave zaključene 2. listopada 2026., u nazočnosti tužitelja Damira Lucića, osobno, punomoćnice tužitelja Andrijane Bošnjak Milić, odvjetnice, a u odsutnosti uredno pozvane tužene, nakon javne objave presude, 4. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe čl.13.3. Ugovora o kreditu broj: 9010805092 dana 31. listopada 2005. godine sklopljenog između tuženika PRIVREDNE BANKE ZAGREB d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 02535697732 kao kreditora i tužitelja DAMIRA LUCIĆA, Đure Pilara 20, Slavonski Brod, OIB: 77887711344 u dijelu u kojem je ugovorena obveza plaćanja naknade prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita s osnove odobravanja kredita u visini od 1,50% od iznosa kredita.

II. Utvrđuju se ništetnim odredbe čl.11. Ugovora o kreditu broj: 9010805092 dana 31. listopada 2005. godine sklopljenog između tuženika PRIVREDNE BANKE ZAGREB d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 02535697732 kao kreditora i tužitelja DAMIRA LUCIĆA, Đure Pilara 20, Slavonski Brod, OIB: 77887711344 u dijelu u kojem je ugovorena obveza plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate.

III. Nalaže se tuženiku PRIVREDNOJ BANCI ZAGREB d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 02535697732 da tužitelju DAMIRU LUCIĆU, Đure Pilara 20, Slavonski Brod, OIB: 77887711344 isplati iznos od 105,00 € (slovima: sto pet eura) sa zakonskim zateznim kamatama koje po stopi od 15% godišnje teku u razdoblju od 05. studenog 2005. godine do 31. prosinca 2007. godine, od 01. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine teku u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana

polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 5%-tnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%-tna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koja je za prvo polugodište na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište na dan 1. srpnja te godine, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku PRIVREDNOJ BANCI ZAGREB d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 02535697732 da tužitelju DAMIRU LUCIĆU, Đure Pilara 20, Slavonski Brod, OIB: 77887711344 isplati iznos od 73,24 € (slovima: sedamdeset tri eura i dvadeset četiri centa) sa zakonskim zateznim kamatama koje u razdoblju od 12. srpnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine teku u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 5%-tnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%-tna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koja je za prvo polugodište na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište na dan 1. srpnja te godine, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke u roku 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku PRIVREDNOJ BANCI ZAGREB d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 02535697732 da tužitelju DAMIRU LUCIĆU, Đure Pilara 20, Slavonski Brod, OIB: 77887711344 naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 225,00 € (slovima: dvjesto dvadeset pet eura) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koja je za prvo polugodište na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište na dan 1. srpnja te godine, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a koja teče od presuđenja pa do isplate, u roku od 15 dana.

VI. Tužitelj se oslobađa plaćanja sudske pristojbe.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom sklopio Ugovor o kreditu broj 9010805092 dana 31. listopada 2005. godine, a kojim Ugovorom se tužitelju kao Korisniku kredita Banka obvezuje staviti na raspolaganje iznos od 7.000,00 eura u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju za euro tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita. Odredbom čl.13.3. Ugovora tužitelj se obvezao prije korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1.50% od iznosa kredita. Odredbom čl.11. Ugovora tužitelj se obvezao platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate. Na dan isplate kredita 04.11.2005. godine tuženik je tužitelju isplatio iznos od 7.000,00 eura po srednjem tečaju za euro tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita umanjen za naknadu za obradu kreditnog zahtjeva od 1,50% u iznosu od 105,00 EUR po srednjem tečaju za euro tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita koja je iznosila 775,95 kuna. Tuženik je tužitelju dana 11.07.2008. godine prilikom prijevremene otplate kredita naplatio naknadu u iznosu od 73,24 eura koja je tada iznosila 529,89 kuna. Tužitelj s tuženikom nije imao prilike niti je pregovarao o odredbi čl.13.3. niti o odredbi članka 11. Ugovora o kreditu niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na ništetnu odredbu ugovora jer mu je ponuđen na potpis ugovor koji je tuženik unaprijed sastavio na tzv. tipskom obrascu. Odredba čl.13.3. Ugovora ne sadrži nikakve podatke o stvarno pruženim bankarskim uslugama, a kada se uzme u obzir da je tuženiku iznos odobrenog kredita umanjen za tzv. ulaznu naknadu ne može se očekivati da bi tužitelj pristao na takvu odredbu da je mogao o njoj pregovarati. Prema odredbi čl. 81. St.2. ZZP-a/2003 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, da je trgovac dužan dokazati da se o konkretnoj odredbi, unaprijed formuliranoj, pojedinačno pregovaralo ako to tvrdi (čl. 81. St. 4. ZZP-a/2003) i da je nepoštena ugovorna odredba ništava (čl. 87. St. 1. ZZP-a/2003). Zbog naprijed opisanog postoji znatna neravnoteža u odnosima tužitelja i tuženika jer je tužitelju, zbog postojanja ništetne odredbe o obvezi plaćanja 1.50 % jednokratno i naknade za prijevremenu otplatu kredita kao stranci odnosno potrošaču u predmetnom ugovoru nametnuta dodatna obveza koja nije predviđena niti jednom pozitivnom zakonskom odredbom. Odredbe čl. 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ne predviđaju plaćanje jednokratne naknade prilikom korištenja kredita, a takva obveza nije predviđena niti Zakonom o bankama, odnosno Zakonom o kreditnim institucijama. Europski sud je u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 rješavajući prethodno postavljena pitanja presudio kako je ugovorna odredba kojom se nalaže potrošaču plaćanje naknade za odobrenje kredita (ulazna naknada) nepoštena i ništetna ako banka ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i troškovima. U odnosu na navedene naknade, a kako je to navedeno u čl. 13.3. i čl.11. Ugovora nije se pojedinačno pregovaralo. Ugovorena obveza plaćanja, a bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi bez naznake bilo kakvog kriterija za visinu iste naknade i troškova prouzročilo je znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Slijedom navedenog tužitelj traži od suda da

utvrditi ništetnom odredbu čl.13.3. Ugovora o kreditu koji se odnosi na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% od iznosa kredita te da naloži tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 105,00 € s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dana plaćanja do isplate. Isto tako traži od suda da utvrditi ništetnom odredbu čl.11 Ugovora o kreditu koji se odnosi na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate te da naloži tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 73,24 € s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dana plaćanja do isplate. Tužitelj je stoga predložio naslovnom sudu da nakon provedenog dokaznog postupka donese presudu.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor zastare. Osnove za fiksiranje dospijeća i početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe nema, a isto proizlazi iz presude Suda EU u predmetu C-561/21 od 25. 4.2024. (GP i BG protiv Banco Santander SA), prema kojoj je taj Sud, među ostalim, ustvrdio da se članci 6(1) i 7(1) Direktive 93/13/EEZ ne protive tome da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, ne dovodeći u pitanje ovlast dokazivanja prodavatelja robe ili pružatelja usluge da je taj potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena prije donošenja te odluke. Dakle, na temelju presude Suda EU, koja djeluje prema svima (erga omnes) i retroaktivno (ex tunc), pa tako i u odnosu na hrvatske sudove, potrošač, ovdje tužitelj je mogao postati svjestan nepoštenosti predmetne odredbe. Svijest je potrošača, ovdje tužitelja o ništetnosti ugovorne odredbe i posljedica koje iz toga proizlaze morala nastati, ako ne ranije, onda 2014. kada je prvi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite postao pravomoćan. Neovisno od toga što se prvi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ veže za klauzulu o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu s CHF valutnom klauzulom, riječ je o istim „standardima“ koji se mogu primijeniti i na ostale klauzule ugovora, što je između ostalog i argumentacija sudova kada sude o ništetnosti odredaba ugovora na koje se presuda po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite ne primjenjuje izravno, ali se prema argumentaciji sudova primjenjuju „standardi“ po kojima je utvrđena ništetnost za ugovorne odredbe iz CHF ugovora o kreditu. Podredno, svijest potrošača o ništetnosti ugovornih odredbi i posljedica koje iz toga proizlaze morali su nastati/postojati, ako ne ranije, onda 2018. kada je i drugi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite postao pravomoćan. Odredbom članka 59. ZZP-a propisano je da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Sukladno odredbi članka 2. st. 1. t. 7. ZPK, ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Tuženik ističe da je i odredbom članka 2. ZOO-a propisano da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, stoga tužitelj ne može tražiti da sud „pronalazi“ volju ugovornih strana ugovora o kreditu (ovdje tužitelja i tuženika) koja je različita od one koja je jasno i nedvojbeno navedena u pisanom, potpisanom i solemniziranom ugovoru o kreditu. Iz navedenog proizlazi da sukladno odredbama ZOO-a nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade, a iz citiranih odredaba ZZP-a i ZPK-a, kao lex specialis, proizlazi da je ugovaranje takve naknade dopušteno. Naime, naknada za obradu kreditnog

zahtjeva temelji se na slobodi ugovaranja po ZOO-u te također i na posebnim propisima namijenjenima zaštiti potrošača. Odredbom članka. 1. i članka 14. Zakona o izmjenama i dopunama ZPK dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“ Tako je dana 31.1.2014. donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite kojim je izrijekom u odredbi članka 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje sukladno tarifi, odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita. U Direktivi 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ navodi se kako se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svi troškovi, uključujući i kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika; troškovi u pogledu dodatnih usluga koje se odnose na ugovor o kreditu, a posebno premije osiguranja, također su uključeni ako je, povrh toga, sklapanje ugovora o pružanju drugih usluga obvezno s ciljem dobivanja kredita ili dobivanja kredita prema uvjetima koje vrijede na tržištu. Prema tome, u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu, tako i na razini Europske unije. Također, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju iz 2017., propisao da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, dakle, samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, i samo u odnosu na naknadu za obradu kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu predmetnog Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju. Tužitelj neosnovano i pogrešno ističe da su sporne odredbe ništetne. Suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, pa samim time, kako nema značajne neravnoteže, nema niti ništetnosti sporne odredbe. Sporna odredba nije nejasna/neodređena s obzirom da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora znao da će naknada iznositi određeni, ugovorom definirani postotak od iznosa kredita i na nju je pristao. Dakle, iznos naknade je fiksan i poznat tužitelju u trenutku sklapanja ugovora o kreditu. Tuženik ponovo ističe da u ugovoru nije bilo nužno navoditi što točno i konkretno naknada predstavlja jer to nije bila obveza tuženika (kao što nije niti danas). Također, tuženik ukazuje Naslovnom sudu i na odluku Suda EU C-621/17 te napominje da nije niti bitno što naknada uključuje, već koliko ona iznosi, a to je tužitelju bilo poznato, pa je tako mogao donijeti informiranu odluku o sklapanju ugovora; Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Činjenica da se o

nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ne vodi automatski do zaključka da je među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Prema presudi Suda EU C-415/11 Aziz proizlazi sljedeće: „Koncepcija pojma „značajnije neravnoteže“ na štetu potrošača mora se ocijeniti u svjetlu analize pravila nacionalnog prava koje bi se primijenilo u odsutnosti bilo kakvog sporazuma među strankama, kako bi se utvrdilo da li, i ako da, u kojoj mjeri, ugovor stavlja potrošača u manje povoljnu pravnu situaciju, nego li je to ona koja je propisana važećim nacionalnim pravom.“ Tuženik ističe kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, i da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom, odnosno jer je ista u vrijeme sklapanja ugovora bila izričito dopuštena temeljem zakonskih odredaba, ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način, fiksno određena, tj. odrediva u svakom trenutku. Dakle, ugovaranje odredbe o naplati naknade za obradu kreditnog zahtjeva nesporno je u skladu s odredbama zakona, a što čini neosnovanima navode tužitelja o eventualnoj nepoštenosti, odnosno ništetnosti iste. Predmetna odredba sastavljena je na jasan i razumljiv način, a zbog čega je tužitelj razumio doseg i posljedice, a što je u konačnici potvrđeno u pisanom obliku; predmetna odredba nedvojbeno je jasna te unesena u ugovor o kreditu na uočljivom mjestu i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ugovora o kreditu. Tuženik ističe i da je točkom 3.8. Općih uvjeta poslovanja s građanima koji su bili na snazi u vrijeme na koje se odnosi tužbeni zahtjev, određeno da korisnik kredita plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva utvrđenu odlukom o naknadama i drugim troškovima Banke i ugovorom o kreditu. Također je određeno i da su važeće naknade iskazane u pisanom obliku i dostupne klijentima u poslovnoj mreži i drugim distribucijskim kanalima Banke. Tuženik dalje ističe da sama naknada za obradu kredita predstavlja naknadu za sam proces odobravanja kredita. Tužitelj je pristao platiti iznos određen sukladno predmetnoj odredbi. Ista je jasno koncipirana ugovorom o kreditu te je jasno i nesumnjivo izražena volja ugovornih strana. Također, prije sklapanja ugovora o kreditu tužitelj je od strane službenika tuženika mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana predmetnu odredbu. Kada su riječi pisane isprave jasne ne može se dokazivati da je volja sastavljača bila drugačija jer se tumačenje jasnih ugovornih odredbi protivi pojmu i smislu tumačenja. Time bi bilo povrijeđeno osnovno načelo slobodnog uređivanja obveznog odnosa. Slijedom svega navedenog, tuženik je predložio sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti te da naloži tužitelju da tuženiku nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

3. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u Ugovor o nenamjenskom kreditu br. 9010805092 od 31. listopada 2005., te je saslušan tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja.

4. Na temelju provedenog dokaznog postupka te na temelju analize i ocjene svakog dokazan posebno i svih dokaza skupa, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Sporna je osnova tužbenog zahtjeva te je stavljan prigovor zastare utuženog potraživanja.

6. Visina tužbenog zahtjeva nije sporna. Također nije sporno da su stranke zaključile Ugovor o nenamjenskom kreditu 31. listopada 2005., zatim da je iznos kredita 7.000,00 eur, da je kamatna stopa 8,43% te da je naknada za obradu kreditnog

zahtjeva 1,5% od iznosa odobrenog kredita, plaća se jednokratno prije korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita. Te nadalje nije sporno da su stranke u članku 11. Ugovora ugovorile prijevremenu otplatu kredita gdje se navodi da korisnik može vratiti kredit i prije roka određenog u točki 7.1. ovog Ugovora u cijelosti ili djelomično, ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti baku. U tom slučaju korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima banke važećim na dan prijevremene otplate.

7. Dakle, sporna je valjanost članka 11. i članka 13.3. iz Ugovora o nenamjenskom kreditu.

8. Iz iskaza tužitelja je utvrđeno da je 2005. godine zaključio sporni Ugovor o nenamjenskom kreditu s tuženikom. Tuženik mu nije prije potpisa Ugovora objašnjavao što znače pojedine odredbe iz Ugovora o kreditu. Tužitelj Ugovor nije prethodno pročitao niti proučio jer ga je dobio 10 minuta prije nego je trebao ići kod javnog bilježnika da ga ovjeri. Nije vidio niti odredbu kojom je određeno da mora plaćati naknadu za obradu kredita, niti odredbu kojom je određeno da mora plaćati naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Misli da mu je prilikom isplate kredita odmah umanjen iznos od 105,00 eura kao naknada za obradu kredita. Točno je da je vratio kredit prije vremena i točno je da je je morao platiti banci 529,89 kn, odnosno 73,24 eura. Radilo se o tipskom Ugovoru o kreditu koji je tužitelj mogao prihvatiti ili ne, nije imao mogućnost da se bilo koja odredba iz Ugovora o kreditu koja mu ne bi odgovarala izmijeni ili ispusti. Banka jednostavno tada ne bi htjela zaključiti Ugovor o kreditu.

8.1. Iskaz tužitelja sud je prihvatio kao vjerodostojan obzirom da je potvrdio bitne sastojke iz Ugovora o kreditu, a koje su predmet ovog postupka.

9. Uvidom u Ugovor o nenamjenskom kreditu te iz iskaza tužitelja utvrđeno je da se radi o tipskom ugovoru.

10. Po članku 295. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11,78/11, 78/15, 29/18, 126/21 – dalje ZOO) propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom tipskom ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru.

11. Po članku 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

12. Imajući u vidu navedeno, valja istaknuti da je u vrijeme zaključenja ugovora na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine sa izmjenama ("Narodne novine broj 96/2003, dalje ZZP, kao lex specialis), koji odredbom čl. 81. stavak 1.propisujeda se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2. propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba

bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

13. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

14. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

15. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,5% od iznosa kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u visini od 1,5% od iznosa kredita.

16. Nadalje, iz predmetnog Ugovora je vidljivo iz članka 11. da se tužitelj obvezao platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini određenoj aktima banke važećim na dan prijevremene otplate kredita.

17. Sve navedeno jasno proizlazi i iz iskaza tužitelja kada navodi da je predmetni ugovor bio unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da u trenutku sklapanja ugovora sa tuženikom nije pojedinačno pregovarao o nikakvoj naknadi za obradu kredita niti mu je objašnjeno koliko bi ona iznosila. Te također, nije se pregovaralo niti o članku 11. Ugovora koji govori o obvezi plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita.

18. Dakle, sud cijeni da je tužitelj sporni Ugovor mogao samo prihvatiti ili ne prihvatiti.

19. Sud cijeni da je tužitelj sukladno čl. 3. ZZP-a potrošač, odnosno, fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

20. S obzirom da je tužitelj temeljem članka 13.3. predmetnog Ugovora platio tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, te obzirom da je tužitelj sukladno članku 11. Ugovora platio naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini kako je to ranije navedeno, očito je da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i

obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja, iz čega proizlazi da je navedena odredba ništetna sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a.

21. I odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredba uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

22. Slijedom navedenoga, sud je usvojio tužbeni zahtjev u dijelu na utvrđenje da su ništetne ugovorne odredbe sadržane u članku 11. i članku 13.3.Ugovora.

23. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

24. Tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva te naplate naknade za prijevremenu otplatu kredita u iznosima pobliže opisanim u izreci, a tuženik tijekom postupka nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva, stoga je riješeno kao u izreci.

25. Odluka o zateznim kamatama se temelji se na odredbi čl. 1115. ZOO-a i čl. 29. st. 2. ZOO-a.

26. Prigovor zastare nije osnovan.

27. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zauzeto je pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog govora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

28. Sukladno članku 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 148/11. pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - dalje: ZPP) odlučeno je o troškovima postupka. Tuženik je dužan naknaditi parnični trošak tužitelju u iznosu 225,00 eur koji troškovi su osnovani i sukladni Odvjetničkoj tarifi, a sastoje se od sastava tužbe prema Tbr.7.točka 1.OT u iznosu 50,00 eur, sastav podnesak 17. lipnja 2026. iznos od 50,00 eur prema Tbr.8.točka 1.OT, zastupanje na ročištu 2. listopada 2026. prema Tbr.9.točka 1.OT iznos od 50,00

eur, ročište za objavu presude iznos od 25,00 eur prema Tbr.9.točka 3.OT., te sastav dopisa tuženiku za dostavu podataka u iznosu od 50,00 eur.

29. Na temelju uvida u Potvrdu Upravnog odjela za zdravstvo, socijalnu skrb i hrvatske branitelje, Odsjek za branitelje, Brodsko posavske županije sud je oslobodio tužitelja od obveze plaćanja sud pristojbe u ovom postupku sukladno članku 11. stavak 1. točka 5. Zakona o sud pristojbama ("Narodne novine", broj 118/18, 51/23 – dalje u tekstu ZSP).

30. Stoga je odlučeno kao u izreci.

Slavonski Brod, 4. studenog 2026.

Sudac
Pavo Garić

PAVO GARIĆ

Elektronički potpisano: 04.11.2026T08:17:33 (UTC:2026-11-04T07:17:33Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 95a9aa49-dd26-4757-b72e-b5570e084313

Općinski sud u Slavonskom Brodu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU**:**
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovog suda Županijskom sudu, u tri istovjetna pisana primjerka.

Broj zapisa: **9-3088f-9b5ad**

Kontrolni broj: **055ea-cf553-befc9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.